

„Слънцето залязва“

„Слънцето залязва“ – на
корицата // „Слънцето за-
хожда“ („Лирически
хвърчащи листове“ 5)

Die Sonne sinkt (1888;
Letzte Gedichte)

„Из мъдростите на Зара-
тустра“ („Листопад“, кн.
26, 1914)

Aus dem Umkreis der
Dionysos-Dithyramben
(1882–1888)*

В Славейковия очерк липсва декларация за неразбиране на Ницше-вите стихове, а преводите демонстрират как „разбирането“ и всеотдай-ното безостатъчно приемане на образа са се превърнали в усвояване, което заличава авторовите стилистични белези. Съпоставката с ориги-нала показва изумителна трансформация на първообраза, от който в превода е пренесена единствено концептуалната схема, оста на изграж-дане на текста. Изходният текст е подложен на „пренаправяне“, което из-глежда по-скоро като откровено „побългаряване“, че можем да се усъм-ним дали правилно сме го определили, срв.:

П. П. Славейков, Проповед

Aus dem Umkreis der Dionysos-Dithyram-
ben (118 – 1888): 107.

„Люби и пригръщай
тоз който те мрази
от звяр и разбойник
недей се ти пази“.

“Liebe den Feind,
laß dich rauben von der Räuber”:
das Weib hört's und – tut's.

О проповед дивна
велика и свята!
По нея неволно
живее жената...

П. П. Славейков, От висини

Pinie und Blitz

Самотно аз израснах в висини,
и чакам: дни минават подир дни...
До облаци съм вече извишен;
аз чакам гръм да тресне върху мен

Hoch wuchs ich über Mensch und Tier;
Und sprech'ich – niemand spricht mit mir.

Zu einsam wuchs ich und zu hoch –
Ich warte: worauf wart'ich doch?

Zu nah ist mir der Wolken Sitz, –
Ich warte auf den ersten Blitz.